

اولین بیانیه

افق های نوین در توسعه سازی و توسعه پایدار معماری، عمران، کردگشتری، ارزشی و محیط زیست شهری روستایی

۹ مرداد ۱۳۹۳



ارزیابان محیط زیست هکتاره

نگرشی بر نقش هویت در ساخت و ساز مساکن بومی و عوامل موثر بر پایداری آن (مطالعه موردی: گیلان)

دکتر حسن دادرس^۱، وحید محمودیان^{۲*}، فرزانه حقیقت^۳

دکتر حسن دادرس: ۱ - دکتراپی جغرافیا و برنامه ریزی روزتایی دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات ایران

HASSANDADRAS@GMAIL.COM

وحید محمودیان^۲: دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه آزاد رشت، ایران

09198174365 Mahmoudian.vahid@gmail.com

فرزانه حقیقت^۳: دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری، پیام نور بوئین زهرا، ایران

Haghighat_farzane@yahoo.com

چکیده:

مساکن سنتی روستایی در شمال کشور، با ظاهر متفاوت خود اقتباسی ساده از طبیعت و جغرافیای منطقه بوده و پاسخگوی نیازهای اساسی مردمانی است که فعالیتهای اقتصادی و فرهنگ زیستی آنان متفاوت با دیگر نقاط ایران می باشد.

مسکن و معماری همواره از عوامل اقلیمی بوده که در مواردی از فرهنگ تبعیت می کرده است. از هزاران سال قبل در معماری خانه های روستایی کرانه جنوبی دریای کaspیین تغییر محسوسی روی نداده بود. اما از اواخر دوره قاجاریه، و با رفت و آمد مردم این منطقه به اروپا خانه ها و بنای های شهری منطقه کمک رنگ و شکل غربی پیدا کرد.

تغییر در سبک و نوع مسکن روستایی بعد از اصلاحات ارضی کمک رو به تغییر نهاد که این تغییر بعد از پیروزی انقلاب اسلامی و با تأسیس نهادهایی مانند، جهاد سازندگی و بنیاد مسکن انقلاب اسلامی که با شعار استضعافزدایی و ایمن و مستحکم سازی مساکن روستایی در برابر پدیده هایی طبیعی آغاز به کار کرده بودند، به اوج خود رسید. امروزه به ندرت می توان در روستاهای منطقه خانه به سبک و سیاق گذشته با پوشش سقف «لی» یا «کولش» و یا کنام، کوتی و غیره را یافت.

اولین جایش ملی

افق های نوین در توسعه سازی و توسعه پایدار معماری، عمران، کردگشتری، ارزشی و محیط زیست شهری و روستایی

۹ مرداد ۱۳۹۳



سازمان امنیت مدنی اسلامی ایران



سازمان امنیت مدنی اسلامی ایران



سازمان امنیت مدنی اسلامی ایران



سازمان امنیت مدنی اسلامی ایران



سازمان امنیت مدنی اسلامی ایران



سازمان امنیت مدنی اسلامی ایران



ارزیابان محیط زیست هکم‌نامه

معماری مدرن با نوع و سبک معماري خاص خود و استفاده از سنگ بلوک، آجر، سیمان، ایرانیت، حلب، الومینیوم و غیره به جای مصالح طبیعی و بومی منطقه کاملاً محسوس و آشکار است. این دور شدن از معماری و فرهنگ سنتی گذشته متأسفانه به حدی است که نه تنها آثار معماری بناها از بین رفته بلکه اسمای و اشکال آن نیز برای جوانان این منطقه بیگانه می‌باشد. در این مقاله سعی بر این است که با یادآوری نوع معماری بناهایی گذشته حتی الامکان اسمای، اشکال و نحوه استفاده آنها که کاملاً بومی و طبیعی و سازگار با محیط زیست منطقه بوده، احیاء گردد.

کلید واژه: مسکن، فرهنگ بومی، هویت، سکونتگاه، معماری مدرن، گیلان